

חק לישראל – פרשת בא יום ג'

נביא – ירמיה פרק מו' כג'-כז'

- (כג) כָּרְתוּ יַעֲרֶה נְאֻם יְהוָה כִּי לֹא יַחְקֵר כִּי רַבּוּ מֵאַרְבֶּה וְאֵין לָהֶם מִסְפָּר: (כג)
שיצו רבובהא אמר יי ארי לית להון סוף ארי סגיאין מזחלא ולית להון מנין:
- (כד) הִבִּישָׁה בַּת מִצְרַיִם נְתָנָה בְּיַד עַם צִפּוֹן: (כד) בהיתת מלכות מצרים אתמסרת ביד עמא דאתא עלה מצפונא:
- (כה) אָמַר יְהוָה עֲבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְנִי פוֹקֵד אֶל אָמוֹן מִנְּאָ וְעַל פְּרַעֲה וְעַל מִצְרַיִם וְעַל אֱלֹהֵיהֶּ וְעַל מַלְכֵיהֶּ וְעַל פְּרַעֲה וְעַל הַבְּטָחִים בּוֹ: (כה) אמר יי עבאות אלהא דישראל הא אנא מסעד על אתרגושת אלכסנדריא ועל פרעה ועל מצרים ועל טעותהא ועל מלכהא ועל פרעה ועל דמתרחצין עלוהי:
- (כו) וּנְתַתִּים בְּיַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשָׁם וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל וּבְיַד עֲבָדָיו וְאַחֲרֵי כֵן תִּשְׁכַּן בְּיָמֵי קֶדֶם נְאֻם יְהוָה: (כו) ואמסרינון ביד דבען למקטלהון וביד נבוכדראצר מלכא דבבל וביד עבדוהי ובתר כן תשרי כיומי קדם אמר יי:
- (כז) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאַל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעַ מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאַרְצֵ שְׁבִים וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁאֲנָן וְאֵין מִחְרִיד: (כז) ואת לא תרחל עבדי יעקב ולא תתבר ישראל ארי הא אנא פריק לך מרחיק וית בנך מארע גלותהון ויתובון דבית יעקב וישקטון וישרון לרוחצן ולית דמניד:

רש"י

- (כג) כרתו יערה – כח יק צהן לכרות כל יערה. כי לא יחקר – מספר לבאס:
- (כד) אל חל חמון – על חמון, על הסר חמון יק שהוא לשון גדולה כמו התטבי מנח חמון (נחום ג). מנח – אלכסנדר' רבת'
- לאשניוריא"ה לישנדר"א בלע"ז:
(כו) ואחרי כן – מקץ ארבעים שנה כמו שאמר (יחזקאל כ"ט):
(כז) ואתה אל תירא – לדיקים שבתוך מצרים שגלו עם על כרחם:

כתובים – משלי יד' ג'-ז'

- (ג) בְּפִי אֹיִל חֹטֵר גְּאֹוָה וְשִׁפְתָי חֲכָמִים תִּשְׁמֹרָם: (ג) בפומיה דשטיא זקתא דעצרא ושפותהון דחכימי נגטרן אנון:
- (ד) בָּאֵין אֲלָפִים אָבוֹס בְּר וְרַב תְּבוּאוֹת בְּכַח שׁוֹר: (ד) אתר דלית תורא דכין אורותא וסוגעא דעללתא בחיליה דתורא:
- (ה) עַד אָמוֹנִים לֹא יִכְזָב וְיִפְיחַ כְּזָבִים עַד שִׁקְרָ: (ה) סהדא מיהמנא לא מכזב ודממלל כדבותא סהדא רגלא הוא:
- (ו) בְּקֶשׁ לֹץ חֲכָמָה וְאֵין וְדַעַת לְנָבוֹן נֶקֶל: (ו) בעי ממיקנא חכמתא ולית וידיעתא למן דמתבין זלילא:
- (ז) לֹךְ מִנְּגַד לְאִישׁ כְּסִיל וּבַל יִדְעַת שִׁפְתָי דַּעַת: (ז) אזל בארחא אחרייתא מן קדם סכלא דלית בשפותיה ידיעתא:

חק לישראל – פרשת בא יום ג'

רש"י

- (ג) צפי אויל חוטר גאווה – מקל של גאווה כגון פרע' שאמר מי ה' אשר אשמע בקולו (שמות ה). תשמורם – כמו תשמרם תשמור את החכמים:
- (ד) באין אלפים אבוס בר – באין שוורים האבוס ריקם שאפילו תבן אין מצוי בבית. בר – נקי וריקם כלומר במקום שאין תלמידים חכמים אין הוראה נמצאת כהלכה:

משנה – יבמות פרק טו'

(א) האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, שלום בינו לבינה ושלום בעולם, ובאתה ואמרה, מת בעלי, תנשא. מת בעלי, תתיבם. שלום בינו לבינה ומלחמה בעולם, קטטה בינו לבינה ושלום בעולם, ובאתה ואמרה, מת בעלי, אינה נאמנת. רבי יהודה אומר, לעולם אינה נאמנת, אלא אם כן באתה בוכה ובגדיה קרועין. אמרו לו, אחת זו ואחת זו, תנשא:

רע"ב – (א) האשה. שלום בינו לבינה – שאם היתה קטטה בינו לבינה דלמא מחמת שגאה מכוונה לאסור עצמה עליו: ושלום בעולם – שאם היה שעת חירום דלמא כשראתה ששהה הרבה זמן ולא חזר אמרה ודאי לסטים הרגוהו. אי נמי, ראתה אותו מוכה במלחמה וסברה ודאי ימות. אבל

(ב) בית הלל אומרים, לא שמיענו אלא בבא מן הקציר, ובאתה מדינה, ובמעשה שהיה. אמרו להן בית שמאי, אחת הבאה מן הקציר, ואחת הבאה מן הימים, ואחת הבאה מן הקציר, ואחת הבאה מן הימים. לא דברו חכמים בקציר אלא בהוזה. חזרו בית הלל להורות בבית שמאי:

רע"ב – (ג) צדקה מן הקליר – כמעשה שהיה שהלכו בני אדם לקלור חטין ונשכו נחש לאחד מהם ומת, וצדקה והודיעה בבית דין ושלחו ומלאו כדבריה. ולא התירו חכמים

(ג) בית שמאי אומרים, תנשא ותטול בתבתה. בית הלל אומרים, תנשא ולא תטול בתבתה. אמרו להן בית שמאי, התרתם ערוה המורה, לא תתירו את הממונן הקל. אמרו להן בית הלל, מצינו שאין האחים נכנסים לנחלה על פיה. אמרו להם בית שמאי, והלא מספר בתבתה נלמוד, שהוא כותב לה,

חק לישראל – פרשת בא יום ג'

שָׂאם תִּנְשָׂא לְאַחַר, תִּטְלֵי מִה שֶׁתִּתְּנֶה לְיָכִי. וְחָזְרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׂמַאי:

רע"ב – (ג) שאין האחים נכנסים – לנחלת בעלה, לרחמנא אמר (דברים י"ז) על פי שנים עדים. וגבי נשואין לידה הוא להקילו

(ד) הכל נאמנים להעידה, חוץ מחמותה, ובת חמותה, וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה. מה בין גט למיתה, שהכתב מוכיח. עד אומר, מת, ונשאת, ובא אחר ואמר, לא מת, הרי זו לא תצא. עד אומר מת ושנים אומרים לא מת, אף על פי שנשאת, תצא. שנים אומרים מת ועד אומר לא מת, אף על פי שלא נשאת, תנשא:

רע"ב – (ז) חוץ מחמותה – טעמא לכולהו, מפני ששונאות אותה ומתכוונות להקללה. חמותה שונאתה, שאומרת בלבה זאת תאכל כל עמלי. בת חמותה אומרת זאת תירש כל עמל אבי ואמי. יבמתה יראה שמה סופה להיות כרתה. בת בעלה אומרת זאת בזה במקום אמי ותאכל כל עמלה: מה בין גט למיתה – לדמיון אף הנשים שאין נאמנות לומר מת בעלה, נאמנות להביא גיטה: שהכתב מוכיח – דסמכינן עיקרא על הגט. ואע"ג דעלייהו נמי סמכינן שריכות לומר צפני נכתב וצפני נחתם: עד אחד אומר

(ה) אחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת, זו שאומרת מת תנשא ותטל כתבתה. וזו שאומרת לא מת לא תנשא ולא תטל כתבתה. אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג, רבי מאיר אומר, הואיל ומכחישות זו את זו, הרי אלו לא ינשאו. רבי יהודה ורבי שמעון אומרים, הואיל וזו מזודות שאינו קיים, ינשאו. עד אומר מת ועד אומר לא מת, אשה אומרת מת ואשה אומרת לא מת, הרי זו לא תנשא:

רע"ב – (ה) אחת אומרת מת – שתי כרות הבאות ממדינת הים, אחת אומרת מת בעלי

(ו) האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, ובאה ואמרה מת בעלי, תנשא ותטל כתבתה, וצרתה אסורה. היתה בת ישראל לכהן, תאכל בתרומה, דברי רבי טרפון. רבי עקיבא אומר, אין זו דרך מוציאתה מידי עברה, עד שתהא אסורה לנשא, ואסורה מלאכול בתרומה:

רע"ב – (ו) היתה בת ישראל לכהן – אם היתה כרתה בת ישראל לכהן, תאכל בתרומה בחזקת שבעלה קיים, ואינה חוששת לעדות

רצון משום עגונה: מספר כתובתה – מנוסח הכתוב צטר כחובה, כשתנשאי לאחר, והרי היא נישאת, ואם כן תטול כתובתה:

מת ונישאת – לאו דוקא נישאת, אלא התיירה להנשא אע"פ שלא נישאת, ואחר כך בא עד אחד ואומר לא מת, לא תצא מהתיירה הראשון: עד אחד אומר מת ושנים אומרים לא מת – כגון שהם פסולי עדות. ואשמעינן הואיל והאמינה תורה עד אחד אין כאן תורת עדות, וכי היכי דחד חשיב, פסולי עדות נמי חשיבי, הלכך הלך אחר רוב דעות, בין כשרים בין פסולים: שנים אומרים מת ואחד אומר לא מת וכו' – הא קמ"ל, דאזלינן אחר רוב דעות בפסולי עדות, בין לקולא בין לחומרא:

ואחת אומרת לא מת: ר"מ אומר הואיל ומכחישות כו' – ולית הלכתא כוותיה:

כרתה, שהואיל ואינה נאמנת להשיאה אינה נאמנת לפוסלה. וכן הלכה:

חק לישראל – פרשת בא יום ג'

(ו) אָמְרָה מֵת בְּעָלֵי וְאַחַר כֶּךָּ מֵת חָמִי, תִּנְשָׂא וְתִטַּל כְּתַבְתָּהּ, וְחֲמוּתָהּ אֲסוּרָה. הֵיְתָה בֵּת יִשְׂרָאֵל לִפְהֶן, תֹּאכַל בְּתֵרוּמָהּ, דְּבָרֵי רַבִּי טְרַפּוֹן. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר, אֵין זֶה דְרַךְ מוֹצִיאָתָה מִיַּדֵּי עֲבָרָה, עַד שֶׁתְּהֵא אֲסוּרָה לְנִשְׂא, וְאֲסוּרָה לְאָכּוֹל בְּתֵרוּמָהּ. קֹדֶשׁ אַחַת מִחֲמֵשׁ נְשִׁים וְאִינוּ יוֹדְעֵי אֵיזוֹ קֹדֶשׁ, כָּל אַחַת אוֹמֶרֶת אוֹתִי קֹדֶשׁ, נוֹתֵן גֵּט לְכָל אַחַת וְאַחַת, וּמֵנִיחַ כְּתָבָהּ בֵּינֵיהֶן וּמִסְתַּלֵּק, דְּבָרֵי רַבִּי טְרַפּוֹן. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר, אֵין זֶה דְרַךְ מוֹצִיאָתוֹ מִיַּדֵּי עֲבָרָה, עַד שֶׁיִּתֵּן גֵּט וְכַתְּבָהּ לְכָל אַחַת וְאַחַת. גְּזַל אֶחָד מִחֲמִשָּׁה וְאֵין יוֹדְעֵי מֵאֵיזָה גְזַל, כָּל אֶחָד אוֹמֵר אוֹתִי גְזַל, מֵנִיחַ גְּזֻלָּה בֵּינֵיהֶן וּמִסְתַּלֵּק, דְּבָרֵי רַבִּי טְרַפּוֹן. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר, אֵין זֶה דְרַךְ מוֹצִיאָתוֹ מִיַּדֵּי עֲבָרָה, עַד שֶׁיִּשְׁלֹם גְּזֻלָּה לְכָל אֶחָד וְאַחַד:

בְּתֵרוּמָה – וְזֶהוּ נְמִי הִלְכָה כְּר' טְרַפּוֹן. אֲזַל כְּקִדָּשׁ אַחַת מִחֲמֵשׁ נְשִׁים וְאִינוּ יוֹדְעֵי אֵיזָה מֵהֵן קִדָּשׁ, וְכֵן גְזַל אֶחָד מִחֲמֵשָׁה וְאִינוּ יוֹדְעֵי אֵיזָה מֵהֵן גְזַל, בְּתֵרוּמָתוֹ הִלְכָה כְּר' ע:

רע"ב – (ו) אַמְרָה מֵת זַעֲלֵי וְאַח"כּ מֵת חָמִי – חֲמוּתָהּ אֲסוּרָה, שְׂאִין כֹּלָה מַעֲיֵדָה עַל חֲמוּתָהּ. וְאַע"ג לְאַמְרָה זַעֲלֵי מֵת זַעֲלֵי דְתוֹ אֵינָה כֹּלְתָה וְהוּיָא נְכֵרִית, אֲפִילוּ הָכִי לֹא מֵהֵמֵנָה: הֵיְתָה זַת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן תֹּאכַל

(ח) הָאִשָּׁה שֶׁהִלְכָה הִיא וּבְעֵלָהּ לְמִדְיַנַּת הַיָּם וּבְנָה עִמָּהֶם, וּבָאָה וְאַמְרָה מֵת בְּעָלֵי וְאַחַר כֶּךָּ מֵת בְּנֵי וְאַחַר כֶּךָּ מֵת בְּעָלֵי, אֵינָה נְאֻמְנָת וְחוֹשְׁשִׁים לְדְבָרֶיהָ, וְחוֹלְצֵת וְלֹא מוֹתִיבָמָת:

זִיקַת יָצֵם, מֵהֵימְנָה. וְאִם זָרָה לְהַנְשֵׂא לְשׂוּקָה, חוֹשְׁשִׁים לְדַבְרֶיהָ, לְשׂוּתָהּ לְנַפְשָׁה חֲתוּכָה לְאִסּוּרָה לְעַלְמָא, וְחוֹלְלָת וְלֹא מוֹתִיבָמָת:

רע"ב – (ח) מֵת זַעֲלֵי וְאַח"כּ מֵת זַנִּי נְאֻמְנָת – הוּאִיל וְהִיא לָהּ בֵּן וְלֹא הֵיְתָה בְּחֻזְקָתָה זִיקָה לִיצֵם כְּשִׁילְתָהּ, הַשְׂתָּא נְמִי כִי אַמְרָה מֵת זַעֲלֵי וְאַח"כּ מֵת זַנִּי שְׂאִין זַה

(ט) נָתַן לִי בֵּן בְּמִדְיַנַּת הַיָּם, וְאַמְרָה מֵת בְּנֵי וְאַחַר כֶּךָּ מֵת בְּעָלֵי, נְאֻמְנָת. מֵת בְּעָלֵי וְאַחַר כֶּךָּ מֵת בְּנֵי, אֵינָה נְאֻמְנָת. וְחוֹשְׁשִׁים לְדְבָרֶיהָ, וְחוֹלְצֵת וְלֹא מוֹתִיבָמָת:

אֲלֹא תִתְעַנֵּן כִּלְקַמְנָן זַעֲלֵי הַפְּרָק: שְׂאִין הָאִשָּׁה נְאֻמְנָת לֹמֵר מֵת יָצֵם כו' – כִּלְפִירָשׁ הַר"ב זַמְשָׁנָה לְלַעֲוִל וְלֹא מֵתָה אַחֲוֵי כו' לֹא מִקְלָקְלָה זַהֲכִי. הַלְכָךְ לֹא דִיִּקָּא וּמִינְסַבָּא. וְלִשְׁוֹן הַרְמַז"ס זַפ"ג מֵה' יָצֵם שְׂלָא הָאִמֵּינוּ עַד אַחַד אֲלֹא מִשְׁוֹס הַתְּרַת עֲגוּנָה. ע"כ. וְהִיא גּוֹפֵא מִטַּעְמָא לְאִיתִתָּא דִיִּקָּא הוּא. כְּפִי הַר"ב רִישׁ פְּרָק י':

רע"ב – (ט) אֵינָה נְאֻמְנָת – וְלֹא מֵהֵימְנָה זַמְגוֹ לְעֵדִיִּן קִיִּים דְּהָא רֹב נְשִׁים מִתְעַזְבוֹת וְיוֹלְדוֹת. מִשְׁוֹס לְאִיכָא מִיעוּט דְּמִפְּלִלוֹת. וְחוֹזְקָה דְּקִיִּימָא לִיצֵם כְּגַד הַרֹב. כְּזַר"פ לְקַמְנָן: וְחוֹלְלָת – וְזַר"פ לְקַמְנָן זַמְמַרָא מוֹקֵמִין לְמַתְנִיתִין זַגְרוּשָׁה לְפַסּוּלָה לְכַהוּנָה א"נ זַמְמַרָה אֲנִי וְהוּא נַחְזָאנוּ זַמְמַרָה וְאֵין אִישׁ עִמְנוּ לְזוּרָא וְלַהֲעִיד לְאֲל"כ לֹא תַחֲלוּז

(י) נָתַן לִי יָבָם בְּמִדְיַנַּת הַיָּם, אַמְרָה מֵת בְּעָלֵי וְאַחַר כֶּךָּ מֵת יָבָמִי, יָבָמִי וְאַחַר כֶּךָּ בְּעָלֵי, נְאֻמְנָת. הִלְכָה הִיא וּבְעֵלָהּ וְיָבָמָה לְמִדְיַנַּת הַיָּם, אַמְרָה מֵת בְּעָלֵי וְאַחַר כֶּךָּ מֵת יָבָמִי, יָבָמִי וְאַחַר כֶּךָּ בְּעָלֵי, אֵינָה נְאֻמְנָת. שְׂאִין הָאִשָּׁה נְאֻמְנָת לֹמֵר מֵת יָבָמִי, שְׂתַנְשָׂא. וְלֹא מֵתָה אַחֲוֵי, שְׂתַכְנַס לְבֵיתוֹ. וְאֵין הָאִישׁ נְאֻמְנָת לֹמֵר מֵת אַחֲוֵי, שְׂיִיבָם אֲשֵׁתוֹ. וְלֹא מֵתָה אֲשֵׁתִי, שְׂיִשָּׂא אַחֲוֵי:

חק לישראל – פרשת בא יום ג'

יבמי וכו' – לתרווייהו קח שריא נפשה לשוק, נלמנת ומותרת לשוק בחזקתה הראשונה, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר:

רע"ב – (י) ניתן לי יבם במדינת היס – שילדה חמותה במדינת היס, והיא הלכה בחזקת שאין לה יבם: מת בעלי ואח"כ מת

גמרא – יבמות דף קכ"א ע"א

תניא אמר רבן גמליאל, פעם אחת הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שנשברה והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה ומנו רבי עקיבא וכשעליתי ביבשה בא וישב ודן לפני בהלכה אמרתי לו בני מי העלך אמר לי דף של ספינה נזדמן לי וכל גל וגל שבא עלי נענעתי לו ראשי מכאן אמרו חכמים אם יבואו רשעים על אדם ינענע לו ראשו אמרתי באותה שעה כמה גדולים דברי חכמים שאמרו מים שיש להם סוף מותרת מים שאין להם סוף אסורה תניא א"ר עקיבא פעם אחת הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שמטרפת בים והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה ומנו רבי מאיר כשעליתי למדינת קפוטקיא בא וישב ודן לפני בהלכה אמרתי לו בני מי העלך אמר לי גל טרדני לחברו וחברו לחברו עד שהקיאתי ליבשה אמרתי באותה שעה כמה גדולים דברי חכמים שאמרו מים שיש להם סוף אשתו מותרת מים שאין להם סוף אשתו אסורה:

רש"י על הגמרא

נענעתי לו ראשי – ועבר על גבי והלך לו: יתגרה בהן:
נענע לו ראשו – ילחה מפני הסעה ולא

זוהר – בא דף מ' ע"ב

רעיא מהימנא (שמות יב) וישא העם את בצקו טרם יחמץ וגו'. כ"ה פקודא דא, לבער חמץ. דהא פקודא דא, אתמסר להו לישראל וישא העם את בצקו טרם יחמץ. וכתוב שאור לא ימצא בבתיכם, והא אוקמוה חב"א, ורזא אוקימנא, בין חמץ ומצה דכמה דוכתי, דא יצר רע, ודא יצר טוב:
כ"ו פקודא בתר דא, לספר בשבחה דיציאת מצרים, דאיהו חיובא על בר נש, לאשתעי בהאי שבחה לעלמין. הכי אוקימנא, כל בר נש דאשתעי ביציאת מצרים, ובההוא ספור חדי בחדוה, זמין איהו למחדי בשכינתא

חק לישראל – פרשת בא יום ג'

לְעֹלָמָא דְאַתִּי דְהוּא חֲדוּ מִכְּלָא, דְהָאֵי אִיהוּ בַר נֶשׁ דְחָדֵי בְמַרְיָה, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲדֵי בְהָהוּא סְפוּר:

בֵּיה שְׁעָתָא, בְּנִישׁ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא דִּילֵיה, וְאָמַר לֹון, זִילוּ וּשְׁמְעוּ סְפוּרָא דְשִׁבְחָא דִּילֵי, דְקָא מִשְׁתַּעֲבוּ בְנֵי, וְחֲדָאן בְּפוּרְקָנֵי. כְּדִין כְּלָהוּ מִתְּפַנְשִׁין, וְאַתְיִין וּמִתְחַפְּרִין בְּהַדְיָהוּ דִּישְׂרָאֵל, וּשְׁמְעוּ סְפוּרָא דְשִׁבְחָא, דְקָא חֲדָאן בְּחֲדוּא דְפוּרְקָנָא דְמַרְיָהוּ, כְּדִין אַתְיִין וְאוּדוּן לִיה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עַל כָּל אֵינּוֹן נֶסִין וְגַבּוּרָן וְאוּדָאן לִיה עַל עַמָּא קְדִישָׁא דְאִית לִיה בְּאַרְעָא, דְחֲדָאן בְּחֲדוּהָ דְפוּרְקָנָא דְמַרְיָהוּ:

כְּדִין אַתּוּסָף לִיה חִילָא וְגַבּוּרְתָא לְעִילָא, וְיִשְׂרָאֵל בְּהָהוּא סְפוּרָא יְהִי חִילָא לְמַרְיָהוּ, כְּמִלְכָּא, דְאַתּוּסָף חִילָא וְגַבּוּרְתָא, כְּדִין מִשְׁבַּחִין גְּבוּרְתֵיהָ, וְאוּדוּן לִיה, וְכְלָהוּ דְחֲלִין מִקְמִיָה, וְאַסְתַּלַּק יְקָרִיָה עַל כְּלָהוּ. וּבְגִין כֵּהָ, אִית לְשִׁבְחָא וְלְאַשְׁתַּעֲבֵי בְּסְפוּרָא דָּא (דף מ"א ע"א) כְּמַה דְאַתְמַר. כְּגוּוֹנָא דָּא, חוּבָה אִיהוּ עַל בַּר נֶשׁ, לְאַשְׁתַּעֲבֵי תְדִיר קָמֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וּלְפָרְסוּמֵי נִיסָא בְּכָל אֵינּוֹן נִיסִין דְעֵבַד:

וְאִי תִימָא, אַמָּאֵי אִיהוּ חוּבָתָא, וְהָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יָדַע כְּלָא, כָּל מַה דְחָהוּ, וְיַהוּי לְבַתֵּר דִּנְא, אַמָּאֵי פְרִסוּמָא דָּא קְמִיָה, עַל מַה דְאִיהוּ עֵבַד, וְאִיהוּ יָדַע. אֲלָא וְדָאֵי אַעְטְרִיךְ בַּר נֶשׁ לְפָרְסוּמֵי נִיסָא, וְלְאַשְׁתַּעֲבֵי קְמִיָה בְּכָל מַה דְאִיהוּ עֵבַד, בְּגִין דְאֵינּוֹן מַלְיִין סְלָקִין, וְכָל פְּמִלְיָא דְלְעִילָא מִתְּפַנְשִׁין, וְחֲמָאן לֹון, וְאוּדָאן כְּלָהוּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאַסְתַּלַּק יְקָרִיָה עַלִיָּהוּ עִילָא וְתָתָא:

כְּגוּוֹנָא דָּא, מָאן דְאַשְׁתַּעֲבֵי וּמְפָרֵט חֲטָאוֹי עַל כָּל מַה דְעֵבַד, אִי תִימָא לְמָאֵי אַעְטְרִיךְ. אֲלָא מְקַטְרָגָא קָאִים תְּדִיר קָמֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין לְאַשְׁתַּעֲבֵי וּלְמַתְבַּע חוּבֵי בְנֵי נֶשָׁא, וּלְמַתְבַּע עַלִיָּהוּ דִּינָא. כִּיּוֹן דְאַקְדִים בַּר נֶשׁ, וּמְפָרֵט חֲטָאוֹי, כָּל חַד וְחַד, לֹא אֲשָׁאִיר פְטָרָא דְפוּמָא לְהָהוּא מְקַטְרָגָא, וְלֹא יְכִיל לְמַתְבַּע עַלִיָּה דִּינָא. דְהָא תְּדִיר תְּבַע דִּינָא בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר מִשְׁתַּעֲבֵי וּמְקַטְרָג פְּלוּנֵי עֵבַד כֵּהָ. וְעַל דָּא, אַעְטְרִיךְ לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַקְדִמָא, וּלְפָרֵט חֲטָאוֹי:

כִּיּוֹן דְמְקַטְרָגָא חָמֵי דָּא, לִית לִיה פְטָרָא דְפוּמָא עַלִיָּה, וּכְדִין אַתְפָּרֵשׁ מְנִיָּה מִכָּל וְכָל. אִי תֵב בְּתִיבְתָא יְאוּת, וְאִי לֹא, הָא מְקַטְרָגָא אֲשַׁתְּכַח עַלִיָּה, וְאָמַר פְּלוּנֵי דְאַתָּא לְקַמְךָ בְּתוּקָפָא דְאַפִּין, בְּעֵיט בְּמַרְיָה, חוּבֵי כֵהָ וְכֵהָ. עַל דָּא יְאוּת לְאַזְדַּהֲרָא בַר נֶשׁ בְּכָל הַנִּי, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח עֵבַדָּא מְהִימְנָא קָמֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא:

חק לישראל – פרשת בא יום ג'

הלכה – הרמב"ם הלכות איטורי ביאה פרק כא'

(יז) לא יהלכו בנות ישראל פרועי ראש בשוק אחת פנויה ואחת אשת איש ולא תלך אשה בשוק ובנה אחריה גזירה שמא יתפשו בנה ותלך אחריו להחזירו ויתעללו בה הרשעים שתפסוהו דרך שחוק:
 (יח) אסור להוציא שכבת זרע לבטלה לפיכך לא יהיה אדם דש מבפנים וזורח מבחוץ ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד אבל אלו שמנאפין ביד ומוציאין שכבת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה בנדוי הוא יושב ועליהם נאמר ידיכם דמים מלאו וכאילו הרג הנפש:

מוסר – מלוקט

מני שים אדם על לב חטאות נעוריו יחרד האיש וילפת כי על ידי הסתכלות בעריות אותם הצורות נקבעו בדעתו והשטן ויצר הרע מביאם לנגד עיניו תמיד וזה גורם להשחית זרעו והוא עון פלילי הלא תראה ער ואונן שהיו בני שמונה שנים בני יהודה הצדיק נכדי יעקב אבינו עליו השלום בקיר שבאבות ונכרתו הגם שהיו נשמות עליונות. והוא עון דור המבול. והאדם אשר יש לו לב. יחשוב כמה וכמה פעמים בא לידי כך על ידי הרהורים והיצר הרע מטעהו שהיה באונס. אבל אין בפיהו נכונה כי הוא פושע גמור כי על ידי הסתכלות בעריות בא לידי הרהור ועל ידי זה הרבה להשחית והרג את בניו וטמא חותמא דמלכא. וגברו רחמיו להאריך אפו אולי ישוב בתשובה ויתמרמר בודוי וחרטה ושב ורפא לו:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, יונתן בן צדיקה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמוזה, דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.